

[Johs. Christiansen.]

ti kan kun være eet, nemlig en livsform, der tillader landets borgere frit at tænke, tale, tro, og udfra denne grundsetning er det ikke alene en ret, men jeg betragter det som en pligt overfor det demokrati, vi ærer og respekterer, på det mest alvorlige at tilbagevise alle beskyldninger af den art, som jeg her har været nødsaget til at beskæftige mig med.

Den anden hovedgrund til, at jeg ikke kan tiltræde flertalsindstillingen, er den uklarhed, som på væsentlige punkter vedblivende præger forslaget til beslutning. Uklarhed er altid farlig i politiske aktstykker, men den er det så meget mere, hvor det drejer sig om udenrigspolitiske beslutninger af den rækkevidde, som forslaget her er udtryk for. Skulle en eller anden imod forventning være i tvivl herom, henviser jeg til en artikel, som den højtærede finansminister skrev i „Nationaltidende“s mandagsdebat den 25. september 1950 om spørgsmålet enhedskommando. Det hedder i denne artikel:

„Nu foreslås det, at vi principielt skal erklære os villige til allerede i fredstid at stille i hvert fald en del af vore styrker under en international enhedskommando, hvorved vi vel i praksis afskæres fra at bestemme, i hvilke situationer de kan blive anvendt, og hvorledes det vil ske.“

Denne betragtning falder jo ganske nøje sammen med den, vi har givet udtryk for i mindretalsbetænkningen. Flertallet vil hævde, at efter de siden da førte forhandlinger indenfor Atlantpagtorganerne skulle al fornøden klarhed på de nævnte punkter være opnået, men jeg har for min del ikke følt mig tilstrækkeligt overbevist herom, og det er herudfra, at jeg har måttet tage den stilling, jeg har taget. I et spørgsmål som dette, der i den nævnte artikel af finansministeren blev betegnet som større end selve Atlantpagten, må der ingen uklarhed være. Men det er der jo. Der er uklarhed om det spørgsmål, i hvilket omfang Danmark nu forpligtes til at sende soldater ud af landet. Der er det om det spørgsmål, hvorvidt fremmede tropper eventuelt i fredstid kan placeres på dansk territorium. Der er det om længden af den militære tjenestetid, og der er det endelig om det spørgsmål, hvilke konsekvenser ordningen vil få for Danmarks økonomi og hele finansielle stilling. Til alt dette kommer endelig mit partis meget store betænkeligheder ved, at Danmark uanset sin yderst udsatte beliggenhed kan komme til at stå overfor den situation at skulle stille militære styrker til rådighed

i udlandet på et tidspunkt, hvor det selv ville have brug for al den styrke, som det nu engang evner at stille på benene.

Nu har jeg vel bemærket mig flertalsbetænkningens ord om, at danske styrker placeret i Nordtyskland deltager i landets forsvar i mindst lige så høj grad — der står: i mindst lige så høj grad —, som hvis de stod i selve Danmark. Jeg vil gerne spørge, om flertallet selv er helt klar over, hvad en opfattelse som denne faktisk indebærer. Hvis opfattelsen var helt rigtig, måtte den logisk munde ud i, at i virkeligheden styrkes forsvaret af Danmark i samme grad, som vi placerer vore styrker udenfor landets grænser. Det kan jo næppe være flertallets mening. Derfor ser jeg ikke rettere, end at dets udtalelse om dette punkt er urigtig og derfor også forsåvidt vildledende overfor den offentlighed, der på et så vigtigt område som dette virkelig har krav på at få klar besked.

Flertallet mener åbenbart allerede nu at kunne fastslå, at der — jeg citerer fra betænkningen —

„ikke er tale om en oprustning af Tyskland, men kun om, at vesttyske styrker kan indgå som led i den fælles forsvarsstyrke“.

Jeg vil gerne spørge den ærede ordfører for udvalget, og iøvrigt også de to andre ærede ordførere for flertalspartierne, om nogen af dem er i stand til at sige mig, hvad man bygger denne vished på. Mig bekendt er hele dette spørgsmål stadig til overvejelse indenfor Atlantmagterne; både i Amerika, i England, i Frankrig og i selve Vesttyskland diskuteres spørgsmålet jo stadig energisk, men afklaret er situationen aldeles ikke i dag.

Der foreligger så sent som i dag en telegrafisk meddelelse fra Bonn, der siger, at Amerika har sammenkaldt en konference af sine europæiske ambassadører for specielt med ambassadøren i Moskva at diskutere spørgsmålet om Tysklands genoprustning eller om i det hele taget at give våben til det tyske folk og under hvilke former og under hvilke omstændigheder. Altså på selv samme tidspunkt, som den danske rigsdag stilles overfor kravet om at vedtage det punkt i det foreliggende forslag til beslutning, som jeg her taler om, indkalder Amerika til en ambassadørkonference om hele den side af problemet; man har altså her i Danmark haft en ubegribelig hast med denne sag, medens man i Amerika, der dog vel er primus motor i det hele, endnu i dette øjeblik ikke er klar over, hvad man vil og hvad man ikke vil.